

Hallássérült Hívek Hírlapja

XXX. évf. 1. szám

2017. január

LITURGIKUS „A” év

(Kis misekönyvben a szentmise rendje: 11-23. oldal, könyörgések és olvasmányok szövege/továbbiakban: szöveg oldal.)

Január

1. ÚJÉV, Szűz Mária, Isten Anyja

(szöveg 77-81. old., pref.: 80. old.)

6. VÍZKERESZT (kötelező szentmise)

(szöveg 86-90. old., pref.: 89. old.)

8. URUNK MEGKERESZTELKEDÉSE

(szöveg 91-95. old., pref.: 94. old.)

15. Évközi 2. vasárnap

(szöveg 203-206. old., pref.: 32-35. old.)

22. Évközi 3. vasárnap

(szöveg 207-210. old., pref.: 32-35. old.)

29. Évközi 4. vasárnap

(szöveg 211-214. old., pref.: 32-35. old.)

Február

2. GYERTYASZENTELŐ BOLDOGASSZONY

5. Évközi 5. vasárnap

12. Évközi 6. vasárnap

19. Évközi 7. vasárnap

26. Évközi 8. vasárnap

HALLÁSSÉRÜLTEK SZENTMISÉI

Budapesten:

✠ **Piarista Gimnázium Kápolnája, V. kerület, Budapest, Piarista utca 1.**

- január 1., 8., 15., 22. és 29. vasárnap délután 3 órakor

Vidéken:

Hely	Mikor?	Hány órákor?
Miskolc	jan. 8., febr. 12.	15.00
Pécs	jan. 1., febr. 5.	14.00
Szombathely	???	15.00
Vác		16.30
Veszprém	jan. 15., febr. 19.	15.00

TUDNIVALÓK

Katolikus Hallássérült Pasztoráció

1052. Budapest, Piarista köz 1.

Tel/fax.: 06 1 266 0529

Ügyfélfogadási időpont:

Hétfőn 10-16-ig

kedden 16-17-ig.

Más időpontban előzetes egyeztetés

alapján, a 06 30 523 83 82-es

mobilszámon (Faludi Piroska).

ÚJÉVI KÖSZÖNTŐ

Kedves Testvérek!

Köddé vált a 2016. esztendő, a jó és rossz emlékekkel együtt. A jó, szép emlékek maradnak a szívünkben, a rossz emlékeket igyekezünk elfelejteni. De nagyon fontos, hogy az új esztendőben is ugyanúgy hallgassunk a béke és remény szavaira, amikor az élet sötétségébe kerülünk. Ne hagyjuk, hogy az élet sötétsége lehúzzon minket egyre mélyebbre, pl. állandó szomorúságba, depresszióba. Ilyenkor érdemes Isten kezébe kapaszkodni, aki soha nem hagy el bennünket és végtelenül szeret. Ha a szomorú társunkat látjuk a közösségünkben, kérdezzük meg, hogy segíteni tudunk-e neki. Mi, a hallássérült testvérek vagyunk olyan, mint egy nagy család. Mégis sokszor nem tudunk egymásnak segíteni, talán a bizalmatlanság, félelem okozza azt a tudatlanságot, aminek nyugodtan és bátran vessünk véget.

Továbbá az is fontos, hogy bocsánatot tudjunk kérni és tudjunk megbocsátani, ahogy a Mi Atyánk ima mutatja: „bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. Nemcsak a gyónásban kérünk bocsánatot, hanem a megbántott társaktól is kell bocsánatot kérni, ez a legnehezebb de legnemesebb cselekedet, hogy ismerjük be hibáinkat, és ez a békéhez vezet.

Az Újév Szűz Mária, Isten Anyja ünnepével kezdődik. Merjük gondolni, hogy mindannyiunkban van egy leghőbb vágy: világbéke. A világ egyre több helyén a kegyetlen háború, a megszünni nem akaró terrorizmus, keresztényüldözés tombol. A mélyszegénység, globális klímaváltozás, halálos, rákos betegség folytatódik az új esztendőben is, de ne adjuk fel az imádkozást. A szívünkben jövő imáink elviselhetőbbé teszik a szörnyű dolgokat, azért Szűz Mária közbejárásával sok értelmeset bátran kérjünk Szent Fiától, Jézus Krisztustól, pl. szeretetet, türelmet, békét, reményt. A Rózsafüzér tökéletes és legyőzhetetlen fegyver Gonosz ellen. Naponta legalább egyszer a Rózsafüzért imádkozzuk!

Bízzunk Újra Életünket Krisztusra! Jó egészséget, jó erőt is kívánok!

Szeretettel

Lampert-Szebeli Erzsébet

HALÁLHÍR

Bódi Miklós

32 évet élt.

Isten nyugosztalja őt!

EVANGÉLIUM

Szent Lukács könyvéből (Lk 2,10-21)

Jézus születése után angyal jelent meg a pásztoroknak. Az angyal azt mondta: „Nagy örömet mondok nektek, nagy örömet mondok az egész zsidó népnek. Ma megszületett a Megváltó Betlehemben. A Megváltó az egész világ Ura. Hogyan ismeritek meg a Megváltót? A Megváltó pólyában van és jászolban fekszik.” Hirtelen sok angyal jött az égből. Az angyalok boldogan énekeltek Istennek: „Dicsőség a mennyországban Istennek, és béke a földön a jóakarató embereknek.”

Aztán az angyalok visszamentek a mennyországba. A pásztorok azt mondták egymásnak: „Menjünk Betlehembe. Látni akarjuk, amit az angyal mondott nekünk.” A pásztorok siettek Betlehembe. Ott megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban feküdt a kis Jézus. A pásztorok elmondták Máriának, hogy angyal jött az égből és

megmondta, hogy megszületett a Megváltó. Mária soha nem felejtette el, amit a pásztorok elmondtak neki. Mária mindig gondolkodott arról, hogy mi történt Betlehemben.

A pásztorok hazamentek Betlehemből. Elmondták mindenkinek, hogy látták a Megváltót. Elmondták azt is, hogy angyal küldte őket Betlehembe. A pásztorok boldogok voltak és megköszönték Istennek, hogy angyalokat küldött hozzájuk a mennyországból. A pásztorok megköszönték azt is, hogy saját szemükkal látták a Megváltót.

Jézus születése után a nyolcadik napon volt a névadás ünnepe. A zsidó törvény szerint ezen a napon volt a körülmetélés is. Mária és József a Jézus nevet adta a gyermeknek, mert az angyal előre megmondta, hogy Jézus lesz a neve.

ERDŐDI FERENC ATYA LEVELE

Cím: "Újulatok meg gondolkodástok szellemében, s öltsetek magatokra az új embert, aki az Isten szerint igazságosságban és az igazság szentségében alkotott teremtmény." (Ef 4,23-24.)

Vízkereszt ünnepe hármass ünnep először is a háromkirályok látogatása vagyis fölfedezik megvallják Jézust mint Istent, vagyis a kereszténységet mint igaz vallást, a pogány népek nevében. A másik ünnep Jézus megkeresztelkedésének ünnepe. Ez az ünnep tulajdonképpen kereszttség szentségének születése is. Hiszen amit a vallásalapító a példaképünk tesz, oda mi is követjük. Sokak azt mondják hogy ez a legfontosabb szentség, nem véletlenül mert megtérés kell hozzá, és ezért nélkül a szentség nélkül nem vehető fel a többi sem. Ha valaki például házasságot köt nálunk, de nincs megkeresztelve házassága érvényes, de nem szentségi. Harmadik momentum jézus megkezdte nyilvános működését ez egybeesik megkeresztelkedése évvel és az emberek elé lép tanításával

A három ünnep összekapcsolásának gyakorlati okai lehetnek. Hiszen a húsvéti ünnep mozgása miatt nagyon rövid is lehet az első évközi idő. Az összekapcsolás másik oka teológiai. Egyszóval: *Jézus megjelenése*. A három királyok előtt mint igaz vallás. A Jordán vízében, mint az Isten Bíránya, aki elveszi a világ bűneit így fogja elvenni a mi bűneinket és a kereszttségben a második isteni személy, aki fölött megjelenik az Atyja és a Szentlélek, vagyis megjelenik a Szentháromság. A világ elé lépett tanításában pedig a hit és az erkölcs világossága ragyog fel.

Ma ez megszokottan hangzik. De Jézus korában a hit és az erkölcs egyáltalán nem volt biztos dolog. Gondoljunk bele abba, hogy a hellenizmusban, tehát nem csak Görögországban, hanem mindenfelé ahol sokszor erővel terjesztették, vallották, hogy a nőket másodrangúnak tartották, nem képesek igaz szerelemre, csak gyermek nemzésre. Vagy ha nem rombolták volna le a Jeruzsálemi templomot és vele egész Jeruzsálemet. Most is hatalmas állat áldozatokat tartanak ott a templom-hegyen. Nem csak a kereszténységnek, hanem minden vallásnak, sőt magának az embernek adta vissza az emberarcúságát az emberré lett Isten. Isten nélkül nem tudunk emberré lenni!

A szent nem egy jó ember, hanem szent. Ahogy azzal tele van az Újszövetség, „kainí ktísis” vagyis új teremtmény (Kor 2 5,17.; Gal 6,15.; Ef 4,23-24.), akiről magunkon is érezhetjük, hogy a megjelenésüket a világ így mi is sóhajtozva várja. És idézhetném ide az Újszövetség szövegének jó negyedét. A szentség nem egy félszeg megoldás, miután ebben a bűnben tobzódó világban nem jutottunk semmire és nem jutott nekünk babér, és csak ez után fanyalodunk rá a glóriára is...

Vízkereszt nem csak a keresztség szentségének megalapítása, – mert az lehetne az evangéliumok végén elhangzó parancs is – hanem a „Teofániával” Isten megjelenésének ünnepe az emberek között.

A szent ugyanis nem egy jó ember, hanem minden egyes esetben, akár a szemünkben legkisebb ember esetén is, Isten csodája. Isten megjelenése közöttünk, az emberek között. Mintha az Úr Jézus, a Lélek vagy maga az Atyaisten járna közöttünk. Sok szenttől mondták érezték ezt az emberek.

„Hát ez nekünk sohase fog menni.” Tartja a 70-es 80-as években szocializálódott „keresztény társadalom”. Sajnos a papságával együtt. Azelőtt ezt nem vitatták. A görögkeleti liturgia szentnek tartja és nevezi a résztvevő híveket. A régi jog pedig a papság egyik minimális feltételül azt írta elő, hogy „*megszerzendő életszentség állapotában*” kell lennie – vagyis legalább akarjon szentté lenni – a püspöknek viszont „*megszerzett életszentség állapotában*” kellett lennie. Miért került ez ki??? Habár a papi esküben megtalálható valami hasonló. Talán mert nem lehet definiálni?

Mi a szent? Barsi Balázs: „*Mindenestül való, egzisztenciális átadottság Istennek...*” Nem ilyen bonyolult. A keresztelekor, bérmáláskor, húsvétkor vagyis a legnagyobb újjászületéseink alkalmával ezt a kérdést teszi fel nekünk az egyház. A papságot és a házasságot sem tekintti ilyen nagy horderejű változásnak! „*Ellene mondotok-e a bűnnek, hogy Isten gyermekeinek szabadságában éljete? Ellene mondotok-e a gonosz csábításának, hogy a bűn uralma alá ne kerüljete? Ellene mondotok-e a sátánnak, aki a bűn szerzője és fejedelme?*” De ilyen feltétele van a teljes búcsú nyereségének. Illetve ugyanezt kérdezi Itt kezdődik a keresztség. Tehát a keresztség az bizony szentséggel kezdődik. Ha így marad, nem lát tisztítóhelyet.

Mi a szent? Nem elmélkedéssel, olvasgatással, hanem egy vagy több hús-vér szenttel való találkozásban figyelhetjük meg. Nagyon könnyű. Nem kell gyakorolni, egyszerűen csak meg kell érteni, aztán megérkezik a többi kegyelem is. „*Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá!*” (Mt 6,33. Vö.: Lk 12,31.)

A szentség az első pillanattól kezdve áll vagy bukik. Nem lehet benne sohasem kompromisszum, attól szentség. A szent az aki soha **nem akar** elkövetni bűnt. Még bocsánatos bűnt **sem akar soha** elkövetni. A megdöbbentő benne az, hogy **soha nem is fogja akarni**. Ebben nem változik többé meg. És ez mindig szíven találja az embert élő üzenetként. Extra? Ezt kéri az egyház és ezt valljuk meg. Sőt Claret Szent Antal Mária missziós prédikátor, Santiago (Kuba) érseke negyed óra az oltárszentség előtt című elmélkedésében is világos Jézus szándéka „*Nem kellene valamit megígérned nekem? (mint a keresztségi fogadásban!!!) Tudod, hogy a szívedben olvasok! Az embereket rá lehet szedni, de Istent sohasem! Légy tehát őszinte! Elhatározta-e, hogy el akarod kerülni a bűnre vezető alkalmakat, megváltasz mindentől, ami bűnre csábít...*” Aki legalább már ezt megteszi az már nem lát tisztító helyet!

Sok ilyet láttam a gyóntatószékben is. Vannak! De ilyen volt szent Ágoston és Newman bíboros is. De ilyen szent Jeromos is, akire kétszer rágyújtották a kolostorát annyira utálták, ahogy szent Ferencet is, aki hiába volt rend alapító leváltották a rend éléről. Lehet valaki hisztis, mint a felsoroltak, ha tudja fejben, hogy az rossz és szívében el is utasítja, csak éppen vérmérséklete miatt nem tudja tartani azt amit tud és hisz. De Isten nem olyan mint mi. Ő csak a szíveket vizsgálja, és csakis a szíveket! Mi sajnos sokszor minden mást csak azt nem. Ennyi.

Lényeg az, hogy a szentség a gondolatok, a szív kapujában kezdődik. De ez a házastársi hűségénél is világos, ugye? Vagyis világos, hogy már ott dönteni kell, hogy romlottak leszünk, vagy szabadok? Nagyon sok ember eltűri saját bűnös gondolatait: „mert azt még nem kell meggyónni.” „Bocsánatos bűn”, mondják. De ezzel elismerik, hogy mégiscsak bűn. Ha bűn, akkor az ugyanúgy tilos, mint a halálos bűn. Nem? Vagyis Istennek ugyan úgy nem kedves, mert Élet ellenes! De mégis sokan hagyják romlott, erjedt gondolataikat terjengeni a fejükben, ki nem lépve belőlük. Érthető. Nem tudják, hogy a Világosság elől veszi el a helyet és az időt.

Két szó feszül egymásnak. Tökéletes és bűnös. „*Járj előttem, és légy tökéletes.*” Mondja a 99 éves akkor még Ábrámnak nevezett Ábrahámnak az Isten. Tehát az ember lehet tökéletes. Kész. János apostol első levelében azt mondja. „*Ha azt állítjuk, hogy nincs bűnünk, önmagunkat vezetjük félre, és nincs bennünk igazság.*” Tehát mindenki bűnös. Ellentmondás? Nem, csak „zseinalis probléma”. Megoldásához Istenhez kell fordulnod. A két dolog nem egy polcon van! Amiről János apostol beszél, az a mi lelkünk „tárnaira” vonatkozik, ahol bizony ott kavarognak bűneink és démonaink, de a maguk helyén, mint ahogy Liseux-i kis szent Teréz is pontosan tudta, hogy éppen ugyanolyan bűnös mint az utcanők, csak éppen Isten kegyelme segít rajta. Jól érezte, hogy a legkisebb bűnt is meg kell gyónnia, hiszen szívében, ahogy azok valahogy felgyűrűztek, azt már elutasította. Azt amit akarunk – a legkisebb bocsánatos

bűn elutasítása és a legkisebb jó megtételének szándéka – amit Isten minimális feltételként kér, lássuk be, független a “tárnaink” állapotától és tartalmától. Nem mi vagyunk bűnösök, hanem a hozzánk tartozó, tudatlanságunkban, kisebb-nagyobb bűnökkel töltötgetett “tárnaink” tartalma. Más polc! Vagyis János apostol mondata, nem, hogy nem ítélt el, hanem felment minket az alól, hogy a “tárnainknak” olyan tisztának kellene lenniük mint az Úr Jézusnak, vagy a Szűzanyának, aki üdvözülve fogant és megtérve született...

Tehát már az romlottság, ha a romlott gondolatokból nem lépünk ki, ha azokat megengedjük... A szent attól szent, hogy már a bűnös, lefelé húzó gondolatokat is határozottan elutasítja. Csak a bűnös gondolatfelhők felett, személyiségünk tetején vagyunk biztonságban. A szent nem csúszdázhat le a bűnökbe, még a csúszdára se gondolhat. Nehéz? Higgyük el hogy nem. Csak minta híján, mintaszegény környezetben nem tudjuk elképzelni, kitalálni, hogy tényleg képesek vagyunk rá, hogy egyáltalán ez az, vagy hogy ennyi az egész. Ez az áteredő bűn következménye sajnos. Értelmünk elhomályosult: automatikusan nem tudunk hinni, nem jó a hitünk. Akaratunk rosszra hajló lett: nem tudjuk automatikusan nem mi a jó és mi a rossz. Ezért mintákra, a szentekre van szükségünk, de mindenkor rendkívül sürgősen!!! Rajtuk és az ő tekintetükön keresztül jelenik meg Isten ránk vonatkozó üzenete, akarata a világban.

Ha mindezeket valaki életével is meg tudta már vallani, akkor engedte a katekéta a templomtérbe, a liturgiára, hogy az egyház és Isten színe előtt ezt meg is vallhassa. És nem látott tisztító helyet....

Vagyis a szentség egyáltalán nem csúcsa, hanem kezdete az emberi életnek. A Szentség a mi alaptermészetünk, Istenképmásiaságunk. Hiszen a szentek se mind egyenlők. Vannak nagyobb szentek. Jézus a Lényeg, a többi csak fontos. Ugyanis a kereszténység nem büntelenség, hanem megvalósítottság. Nem csak a legkisebb bocsánatos bűn kell elutasítanunk, ez a tisztítóhely kikerüléséhez elég csak. Vagyis ez csak a 0 maga. Istennek ennél kicsit több kell... A szentek közül is ki kell emelkedni. Ez pedig egy nagyon kis lépéssel kezdődik: A bűnök elutasítása ugyanis azt is jelenti, hogy **a legkisebb jóra is igent fogok mondani!**

A MI ESEMÉNYEINK

Két napon ünnepeltük Vilma nővért a 90. születésnapja alkalmából

2016. november 25-én volt a Vilma nővérnek a születésnapja, már a 90-ik. 1926. november 25-én született a siket Szilágyi családból, 6 évvel később pedig testvére Izabella született 1933. január 6-án. Vilma és Izabella nővér 1973 óta együtt foglalkozott a katolikus hallássérültekkel, a Hallássérült Pasztorációnál.

Mi a siketek (akik még nem utaztak kirándulásra) november 26-án, szombaton a Mária utcai pinceteremben, ahol régen a siketek

számára hittanterem volt, ünnepeltük és november 27-én pedig a Piarista házban a kápolnában tartottunk misét Vilma nővér születésnapjának tiszteletére.

Szombaton a Mária utcai pinceteremben csodálkoztuk, hogy milyen a terem, nem ugyanilyen, mint régen volt a siketek számára. Tágasabb lett, mert nem volt a több polcos szekrény, ami a siketeknél igen.

Jelenleg a felsőfokú iskolai kollégiumi lányok használják a termet.

Kezdődött az ünneplés. Szép virággal és tortával köszöntöttük Vilma nővért. Mellette ült a régi munkatársak: Lampert-Szebeli Erzsike kislányával, Rafás Lajos és felesége, Popovics Zoltán és Mikeš György. Mikeš György beszélt, szép köszöntést és hálaadást mondott.

Popovics Zoltán pedig beszámolót mondott emlékszerűen arról, hogy mi volt régen a teremben, amikor a siketek jöttek a hittan órára, hiszen egykor dolgozott itt és arról is, hogy kik voltak a munkatársak. Gárdonyiné Ildikó beszámolt arról, hogy a siketek iskolájában mindig találkozott Vilma nővérral. Vilma nővér nagyon örült annak, hogy saját helyén (otthonában) ünnepeltünk.

Vasárnap a szentmisét Suló Lajos atya tartotta, Erdődi Ferenc atyával, Nagy Sándor atyával és Bacsa Dávid diakónussal együtt. Itt is ünnepeltük Vilma nővért. Áldással köszöntötték őt. Nagy tömegben vettünk részt ott. A mise után az aulában megköszöntötték Vilma nővért. Isten áldja Vilma nővért a 90-dik születésnapja alkalmából.

(Popovics Zoltán)

Karácsonyi ünnepség

December 19-én a Hallássérült Pasztoráció egy kis szerény karácsonyi ünnepséget tartott a hallássérült híveknek.

Feri atya adventi gondolatokkal vezette be az ünnepséget. Minden gyertyánál külön-külön elmélkedett az Úr eljövetele idején az élet múlandóságáról, megpróbáltatásokról, imádságokról társakért, hazáért és világért.

Evangelium felolvasása és prédikációja után közös imádságokkal ünnepeltük a folytatást, az agapét.

(Lampert-Szebeli Erzsébet

Fotó: Lauer Tamás)

HsP - Fotó: Lauer Tamás

Erdő Péter bíboros siket és nagyothalló híveknek mutatott be szentmisét

Karácsony másnapján, december 26-án Erdő Péter bíboros szentmisét mutatott be a budapesti Piarista Gimnázium kápolnájában a siket és nagyothalló híveknek, valamint családtagjaiknak.

Évek hosszú sora alatt hagyománnyá vált, hogy Erdő Péter bíboros ellátogatott el a siket és nagyothalló hívek közösségéhez és körükben mutatja be a Katolikus Hallássérült Pasztoráció szervezésben december

26-án a szentmisét a piarista gimnázium kápolnájában. Szentbeszédét jelyelven tolmácsolták.

Szentbeszédét teljes terjedelmében közöljük:

1. Ha ez az élet küzdőpálya, akkor a versenyzőknek a győzelemhez szükségük van biztos menedékre, hogy az ellenség csapásait elhárítsák, de szükségük van a küzdelemben segítségre is. Nem hiányozhatnak belőlük a kiváló készségek, és látniuk kell előre a díjat is, ami a győzelem után

várja őket. Mert ahol nincs menedék, ahol a segítséget megtagadják, ahol hiányzik az erőnlét, és nem lehet

látni, hogy mi az, amiért érdemes küzdeni, ott úrrá lesz a félelem, elvész a bizalom a győzelemben, elterjed gyávaság, gyakori lesz a bukás, elvész a készség az ellenállásra, kihűl a szív és megremeg a biztató hang is. Keresztény életünk küzdelmének legyőzhetetlen vezére és életünk igazi törvényhozója, Krisztus Urunk felkészítette tanítványait, hogy vegyenek részt az ő lelki küzdelmében, és vigyék el örömhírét az egész világra (vö. LAURENTIUS IUSTINIANI, In festo es. Stephani Protom., sermo secundus, in UA., Opera omnia, II, Venetiis 1751,24.). Jól tudta pedig, hogy akiknek a küldetést adja, saját erejükből nem lesznek

Magyar Kurír
www.magyarokurir.hu

képesek teljesíteni a feladatot, ha isteni védelem nem oltalmazza őket. Maga Jézus is néha elvonult a tömegetől, és fölment a hegyre, hogy imádságban találkozzék a Mennyei Atyával. Mielőtt pedig elfogták az Olajfák Hegyén, vérrel verejtékezve imádkozott, de elfogadta, hogy történjék minden az Atya akarata szerint.

Szent István első vértanú küzdelmében megjelenik minden, amire a hit jó harcának megvívásához igazán szükség lehet. Ő sem földi segítséget keresett, hanem Istenhez imádkozott. Szent István diakónus látta a megnyílt eget (Ap Csel 7,56) és az Emberfiát, amint ott áll az Isten jobbján. Ez a természetfeletti élmény pedig erőt adott neki, mert közvetlenül érezhette a földi helytállás jutalmát. Egyetlen nagy pillanatban élhette át, amit Jézus a nyolc boldogságról szóló mondásában ígért: „Boldogok, akiket üldöznek az igazságért, mert övék a mennyek országa” (vö. Mt 5, 10). Nem ülve pillantotta meg látomásában Krisztust az Atya jobbján, hanem állva, vagyis készen arra, hogy kívánságát teljesítse, hogy segítse őt a végső küzdelemben, és befogadja a boldogságba (Vö. Uo., 25.).

2. Ma megint olyan korban élünk, amikor sokféle elnyomják, vagy akár véresen üldözik a keresztényeket. Sok ezer, talán több mint százezer embert ölnek meg a világon évente azért, mert keresztények. ÉS mégsem olvasunk arról, hogy azokban az országokban, ahol legkeményebb az üldözés, a keresztények tömegesen elhagynák hitüket. Inkább különös bátorság és erő költözik a szívükbe, hogy kitartsanak Krisztus mellett. Szent István vértanú történetében is egy beszédet olvasunk, azt a beszédet, amelyért ő az életével fizetett. Bátran hirdette Krisztus örömhírét, pedig tudta, hogy nem éppen baráti érzéssel hallgatják. A múlt héten Budapesten, a Szent István Bazilika lépcsőjén gyertyát gyújtottunk azoknak az egyiptomi keresztényeknek az emlékére, vagy talán már a tiszteletére, akiket a templomban gyilkoltak meg, miközben szentmisén vettek részt. Mi ez, ha nem vértanúság? Meghalni azért, mert Krisztushoz tartozunk. Az a templom, ahol az eset történt, a keresztény negyed falán kívül található. Aki odament szentmisére, tudta azt, hogy emberileg nincs teljes biztonságban. De hiszem, hogy ők már biztonságban vannak Krisztusnál, és olyan boldogságban, amit semmilyen emberi hatalom nem képes megadni. Ők tehát megfutották a pályát, és győztesként kerültek ki a küzdelemből. Az együttérző támogatók buzdító szava pedig, akárcsak Szent István vértanú esetében, nem a kívülállókról érkezik. A hívő keresztények közössége őrzi emléküket, és nagyszerű helytállásuk példáját.

3. De a vértanú halálának a saját üdvösségükön és a számunkra adott ragyogó példájukon kívül van még egy titokzatos hatása is. Magvetés a keresztények vére, mondta már Tertullianusz a II. század végén. Az Apostolok Cselekedeteiben Szent István vértanúsága után a következő rövid mondat áll: „...és Saul helyeselte meggyilkolását” (Ap Csel 8,1). Az a fanatikus fiatal ember, aki őrizte azok ruháját, akik Istvánt megkövezték, később megrendülten találkozott Krisztussal, és

Szent Pál lett belőle. Kérdemelte, hogy a nemzetek apostolának hívják. Élete végén pedig ő is követte Istvánt a vértanúságba. A mai idők keresztény vértanúinak áldozata sem pusztán szenvedés. Titokzatos

kegyelmek forrása hívők és nem hívők számára. De a versenyben mi is társulhatunk hozzájuk, minden emberi jótett és minden szenvedés, amit elfogadunk Isten kezéből, érdemek forrása lehet. Kegyelem forrása lehet az is, ha elfogadjuk a saját korlátainkat, és Isten segítségével mindent megteszünk, hogy a legszebbet hozzuk ki az életünkből.

A siketek és nagyot hallók helytállása, küzdelme azért, hogy szeretetben megéljék az emberi kapcsolatok gazdagságát minden nehézség ellenére, értéké válik Isten szemében. Tőle kérjük mindannyiunk számára az erőt és az áldást, neki adunk hálát mindenért.

(Fotó: Thaler Tamás/Esztergom-Budapesti Főegyházmegye
Szöveg: Magyar Kurír)

SZENTEK ÉLETE

Nagy Szent Vazul és Nazianzi Szent Gergely püspökök és egyháztanítók

Az ókeresztény egyház két kiemelkedő személyiségére, Nagy Szent Vazulra és Nazianzi (Teológus) Szent Gergelyre emlékezünk január 2-án.

Gergely és Vazul egyidősek voltak, mindketten Kappadókiában születtek 330 körül.

Vazul Cézareában kezdte tanulmányait, majd Konstantinápolyban folytatta – itt kötött életre szóló barátságot Nazianzoszi Gergellyel –, majd Athénban fejezte be. Ezután hazatért Cézareába, és megkeresztelkedett. Így írt erről: „Mintha mély álomból ébredtem volna, hogy meglássam az evangélium igazságának csodálatos világosságát.”

Vazul örökölt vagyonát szétszította, és szerzetes lett, egy völgy mélyére vonult vissza. A hozzá csatlakozókat örömmel fogadta, szerzetesei szabályokat fogalmazott. Eszerint a fegyelem szigorú, az engedelmesség feltétel nélküli volt. Az élet imádságban és munkában telt, de úgy, hogy megmaradt az egyén belső és szellemi szabadsága. A sivatagi atyák gyakorlatával szemben ez az életmód lényeges újítást hozott: bőséges teret biztosított a szellemi munkának, elsősorban a Szentírás tanulmányozásának.

Vazul azonban nem sokáig élvezhette ezt a békés nyugalmat. Konstantin császár türelmi rendelete (313) után az üldözések helyébe a hitbeli viszálykodások léptek, amelyek során a császárok önkényesen beavatkoztak a hit ügyeibe. Vazul a tettek embere volt. 364-ben pappá szentelték, 370-ben pedig Cézarea püspöke lett. Főpásztor volt

a szó legteljesebb értelmében. Ügylet az egyházi fegyelemre, keményen lesújtott minden visszaélésre, fölszámolta a botrányokat és gondoskodott alkalmas püspökök választásáról. Elegendő emberi nagysággal és nagyvonalúsággal rendelkezett ahhoz is, hogy tévedéseit beismerje. Népszerű lett egyházmegyéjében. Nem elégedett meg azzal, hogy csak prédikáljon a szociális igazságosságról. Tetteivel harcolt a nyomor ellen, és jótékonyági intézményeket hozott létre. Népkonyhát állított fel, amely nyitva állt a nem keresztény polgárok előtt is. Karitatív tevékenységére egy nagy szociális központ létesítésével tette fel a koronát: segélyszervek, szálláshelyek, menedékek és otthonok, valamint különféle kórházak találtak helyet benne.

Korának szellemi küzdelmei Vazult is belesodorták a teológiai harcokba, amelyek csak élesebbek lettek attól, hogy a világi uralkodók beavatkoztak e vitákba. Vazul teljes erejével síkra szállt az egyház egységéért és békéjéért. Jól látta azokat a veszélyeket, amelyeket a császári kegy jelent az egyház számára.

Vazul 379-ben halt meg, alig ötven évesen. Életerejét felőrölte a szigorú askézis, a szüntelen megfeszített munka és a betegség.

A bizánci egyház halála napján, január elsején ünnepli Szent Vazult. Róma a 12. században ugyanezt a napot vette át, de a 13. században áthelyezték június 14-re, amely napon egy 9. századi martirológium szerint püspökké szentelték.

Mivel erre semmi történeti adat nincs, 1969-ben január másodikára tették ünnepét, egy napra Nazianzi (Nazianzoszi) Szent Gergellyel.

Andrej Rubljov: Nazianzi Szent Gergely (1408)

Gergely szülei sokáig vártak gyermekre. Amikor elsőszülöttjük, Gergely megszületett, a hálás anya Istennek ajánlotta föl gyermekét.

Anélkül, hogy vallásos neveltetésével ellenkezett volna, megismerkedett a kereszténység előtti, antik kultúra kincseivel. Később megvallotta, hogy „már akkor lángolóan szerette az irodalmat, amikor még áll a sem pelyhedzett”. E vonzalmát megőrizte egész életén át, és ezzel egyházát összebékítette az antik költészettel és műveltséggel.

Korának leghíresebb iskoláiba járt: a kappadókiai Cézareában, a palesztinai Cézareában, Alexandriában és végül Athénban.

Gergelyt a tudomány mindig jobban vonzotta, mint a gyakorlati élet. Szerette a filozófiát, a nyelvet mint a kifejezés eszközét, és a költészetet, amely különösen közel állt szívéhez.

Végül Nazianzban (Nazianzoszban) telepedett le. Itt vette föl a keresztiséget apja kezéből, aki püspök volt és már igen idős, ezért szükségét érezte annak, hogy fiatal erőre támaszkodjék. Ezért pappá szentelte Gergelyt. Ő azonban nehezen fogadta el e kényszerhelyzetet, melyet később „zsarnokságként” emlegetett. Elmenekült otthonról, és Vazulnál keresett menedéket. Barátja lelket öntött belé, s így néhány hónap múlva hazatért. Apja ettől fogva számíthatott támogatására. Érzékenysége mélységes felebaráti szeretettel társult.

Közben Vazul Cézarea püspöke lett és új püspöki székhelyet alapított Szaszimában. Figyelmen kívül hagyva emberi sajátságait, Gergelyt küldte oda püspököknek, aki nem ellenkezett. Püspökké is szentelték, de sohasem foglalta el székét.

Magányban keresett menedéket, majd nemsokára hazatért Nazianzba, hogy apja mellett lehessen, aki hamarosan meghalt. Még ugyanabban az évben elhunyt édesanyja is, ezért Szeleukeiába vonult vissza, hogy az aszkézisnek és a szemlélődésnek éljen. De itt sem volt boldogabb, mint másutt. Vazul halála után ő lett a feje a niceai hitvalláshoz hű egyházközségeknek.

Később Gergely Konstantinápoly püspöke lett. A kelet-római birodalom fővárosában a katolikusoknak egyetlen templomuk maradt (minden más az ariánusok kezére került), ezért Gergely kénytelen volt híveit a magánkápolnájában összegyűjteni. Buzgóságával, szavának erejével és kedves lényével megnyerte a népet. Őt nagy hatású, ún. Teológiai beszédet mondott ezekben az időkben.

Nemsokára Gergely ellenségei hatására felmentését kérte a püspökség alól, és meg is kapta azt. Mielőtt elhagyta a fővárost, végrendelkezett. Minden vagyonát a nazianzi katolikus egyházközségnek hagyta a szegények gyámolítására. Ugyanúgy, mint elhunyt barátja, Vazul, mindig gondoskodott az élet mostoháiról és a szerencsétlenekről, támogatta és védelmezte őket.

Rövid ideig ismét Nazianzban segédkezett ezután Gergely, majd visszavonult Arianzba, s ott filozófiával, költészettel foglalkozott és terjedelmes levelezést folytatott. Szent Jeromos szerint 389-ben vagy 390-ben halt meg. A bizánci egyház január 25-én, a halála napján ünnepli. A római naptárba 1500 körül vették fel az ünnepét, május 9-re, amelyet egy 9. századi martirológium tévesen Gergely égi születésnapjaként közölt. 1969-ben áthelyezték az ünnepét január 2-ára. Az írók és a költők védőszentje.

Ékesszólásánál is megragadóbb szívének finom érzékenysége. Írásai azt mutatják, hogy bensője csupa megrendültség, csupa finom remegés. S ha személyiségét vizsgáljuk, nem állhatunk meg a művésznél és a költőnél, hanem föl kell fedoznünk benne a misztikust is, aki Istent keresi szünet nélkül.

Abban az időben, amikor a krisztológiai harcok Jézus Krisztus istensége és embersége körül folytak, Gergely ingadozás nélkül azt a hitet fogadta el, amely Jézus személyében egyszerre vallja az isteni és az emberi természetet. Izzó Krisztus-tiszteletével Clairveaux-i Bernát előfutára volt. Gergely költeményei egyaránt tanúskodnak a szorongásról, amely életére nehezült, de arról is, hogy nagy lelke mily szakadatlanul kereste Istent és a békét.

(Forrás: Diós István: A szentek élete)